

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

kelig opbakning, også blomstre, og den kunst, som kun tjener til at underholde en lille skare kystbanesocialister, vil fremover blive henvist til at foretage indsamlinger blandt disse mennesker. Det er nu engang uretfærdigt, at man tvinger lavtlønnede til at betale for de højt-lønnedes fornøjelser.

Kulturministeren går i sin beregning over, hvad der kan hentes hjem ved at forhøje billet-indtægten med 100 pct., ud fra, at belægningsprocenten derved vil halveres. Hvis det virkelig er en rigtig betragtning, så må man altså erkende, at det tilsyneladende ikke betragtes som den helt store oplevelse at gå i Det kgl. Teater. I hvert fald kan man nemt få ganske almindelige mennesker til at betale mellem 200 og 300 kr. for at overvære en boksekamp.

Hvis man ser på, hvordan statsstøttemanien har skabt skandaleagtigt ineffektiv drift på Det kgl. Teater, ja, så må konklusionen være, at Det kgl. Teater atter en gang leverer et skræmmende eksempel på statsstøttemaniens uanvendelighed. Hvis man læser aviser i disse tider, finder man næsten hver dag artikler om teatret – vel at mærke artikler, som, så vidt jeg kan se, endnu ikke er blevet dementeret. Fælles for dem alle er, at de afslører den ene skandaleagtige tilstand efter den anden. Lad mig nævne nogle eksempler.

I Ekstra Bladet den 20. november kunne man læse: Kongelig kunstner med 2 gager og 210.000 kr. i honorarer. Ekstra Bladet den 19. november: Operasanger tjener nær 500.000 kr. årligt hos Det kgl. Teater. Teaterchefen udtaler til Berlingske Aften: vi har et umådeholdent forbrug af personale. Næste gang læser man i avisen: en enkelt ansat har overhovedet ikke optrådt i et helt år og har alligevel høvet fuld gage. Ganske mange har kun optrådt nogle få gange. Familien Flindt får udbetalt omkring 500.000 kr. af Det kgl. Teaters midler og har gode muligheder for biindtægter ved siden af. Man udbetaler 45.000 kr. til personalet, fordi personalet skal sove 50 km fra den scene, hvor man optræder. Sådan bliver det ved. I sandhed må man vel sige, at dette er opbyggelig læsning for de arbejdsløse, for de lavtlønnede og for alle andre, der må betale for dette uanstændige frådseri.

Men rigtigt rystet bliver man, når man bag efter ser Flemming Flindt og andre udtale, at arbejdsbetingelserne er helt uacceptable, og

når man ser teaterchefen true med at gå, hvis han ikke kan få bevillingerne øget. Ja vel ja, der er nok andre mennesker, der ikke ville finde disse arbejdsbetingelser uacceptable. Jeg synes, man skal tage teaterchefen på ordet. Hvis han virkelig ikke evner at finde besparelser i et foretagende, der tilsyneladende nærmest, jeg vil næsten sige sjofler med andres penge, ja, så bør han omgående løses fra dette job.

Jeg skal til slut kun sige: folketingset bærer ansvaret for, at de bevillinger, der gives, bruges rimeligt, mådeholdent og fornuftigt. Da dette ikke er tilfældet for de penge, der bruges på Det kgl. Teater, så må folketingset gribe ind og stoppe dette galimatias.

Grethe Philip (RV):

Det er en skæbnens ironi, at fru Kirsten Jacobsen i dag må indlede sin tale i denne forespørgselsdebat, rejst af hendes eget parti, med at beklage, at den finder sted på et tidspunkt, hvor store økonomiske problemer truer. Jeg husker den hån, samme fru Kirsten Jacobsen havde i stemmen, da hun for 2 år siden kritiserede, at vi brugte en dag i en økonomisk tilspidset situation til at drøfte et spørgsmål vedrørende kvindernes stilling i samfundet. Hun sluttede dengang – og jeg beder fru Kirsten Jacobsen se efter i Folketingets Forhandlinger, hvordan hun formulerede det – med at bebude, at hun ikke ønskede at deltage i debatten. Det sker åbenbart ikke i dag, og det glæder jeg mig over. Jeg synes, vi skal lade det ligge, men det er det, vi i min familie kalder for nemesis. Personlig håber jeg, det vil vise sig, at det er overordentlig værdifuldt, at vi får denne debat.

Forespørgselsdebatten er som sagt rejst af fremskridtspartiet. Lad det ikke forlede os til at tro, at fremskridtspartiet vil gå ind i seriøse overvejelser med andre partier om, hvordan bedst kan få Det kgl. Teater til at fungere på længere sigt. Jeg bemærkede da også, at fru Kirsten Jacobsen nøjedes med at give tilsagn om at medvirke til en overgangsordning, inden man kunne nå frem til den endelige og definitive nedlæggelse af Det kgl. Teater.

Fremskridtspartiet gav ved et ændringsforslag til finanslovsforslaget for 1976–77 klart udtryk for sin grundholdning til Det kgl. Teater. Partiets ændringsforslag nr. 1107 i tillægsbetænkningen, afgivet af finansudvalget den 12. marts 1976, jfr. blad nr. 506, gik ud på en nedskæring af teatrets driftsudgifter med 50 mill. kr.